

Νίκος Δ. Πλατής

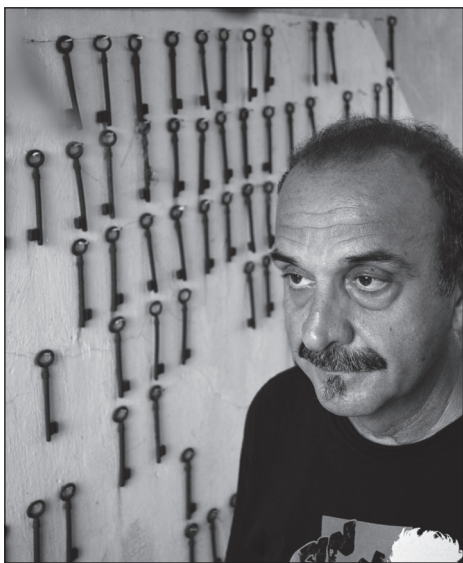
Presto o tardi (αργά ή γρήγορα) το λεξικάκι που... παίζει με τον θάνατο

ISBN: 978-960-504-016-1
Σελ. 240 (64 έγχρ.), τιμή: € 18,00
Σχήμα: 17,2x24εκ.

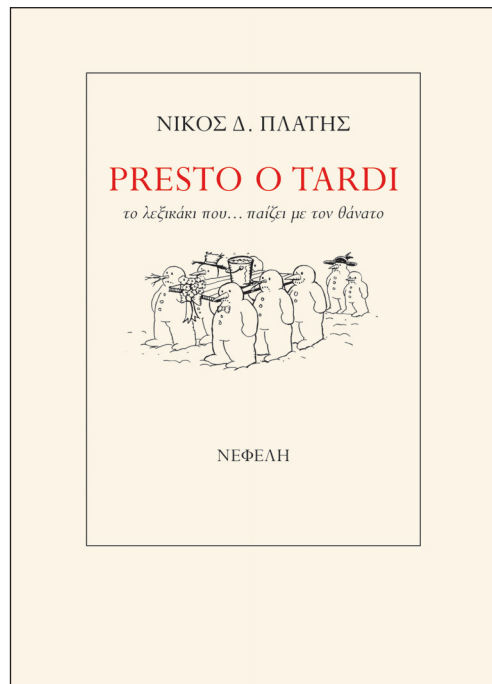
Το βιβλίο θα κυκλοφορήσει επίσης σε συλλεκτική έκδοση 100 πανόδετων αντιτύπων, αριθμημένων και υπογεγραμμένων από τον συγγραφέα.

Σκοπός του βιβλίου μου είναι να απαλύνει τον φόβο, να εξοικειώσει τον αναγνώστη με το αναπόφευκτο του θανάτου, εξορκίζοντας την κρατούσα θανατοπληξία με το γέλιο, τη σκέψη, τη φιλοσοφική καρτερία και τη συμπόνια.

Το *Presto o tardi* είναι ένα θεματικό λεξικό, όπου με το ξεχωριστό του στυλ ο γνωστός συγγραφέας (Μπαχαρικό Λεξικό, Κάμα Τσούχτρα, Ουαλικό Λεξικό του Σεξ, Black Out / Το Μαύρο Λεξικό, Αθωνικό Λεξικό, κ.ά.) προσεγγίζει τον θάνατο με τρυφερό, γλυκόπικρο και χιουμοριστικό τρόπο. Περιλαμβάνει εκατοντάδες λήμματα και σπάνιες εικόνες (αρκετές από τις οποίες είναι έγχρωμες). Στο νέο του βιβλίο ο Νίκος Πλατής υιοθετώντας τη ρήση πως το «να πεθαίνεις είναι μια τέχνη, όπως κάθε τι άλλο», ταυτίζεται (απόλυτα, όμως) με τη σχετικά... αισιόδοξη (και πάντα επίκαιρη) άποψη «Περί θανάτου» του Επίκουρου: «[...] Κανένας δεν καταλήγει στο βάραθρο και στα σκοτεινά Τάρταρα: χρειάζεται η ύλη σου για ν' αναπτυχθούν οι νέες γενιές, που κι αυτές θα σ' ακολουθήσουν σαν κλείσει ο κύκλος της ζωής τους. Το ίδιο κι εκείνες που ζήσαν πριν από σένα κι έχουν ήδη χαθεί ή χάνονται. Έτσι λοιπόν αδιάκοπα γεννιέται το νέο από το παλιό· η ζωή δεν δίνεται σε κανένα ως ιδιοκτησία – δίνεται για προσωρινή χρήση [...]».

φωτογραφία: Γ. Φραντζεσκάκης

Ο Νίκος Δ. Πλατής, κατά τον Κωστή Παπαγιώργη, είναι, ως προς το φρόνημά του, «μια διασταύρωση Πετρόπουλου, Πεντζίκη και Γενναδίου» (Αθηνόραμα).

Για τον Γιώργο Φραντζεσκάκη είναι (ως προς τη γραφή του) κάτι σαν λόγιος-εφευρέτης, κι αυτό γιατί μέσω των θεματικών λεξικών του ο Νίκος Πλατής «ανακάλυψε ένα λογοτεχνικό Genre όπως πριν από αυτόν, κάποιος επινόησε την Ελεγεία, το Σονέτο και το Άρλεκιν». Είναι εφευρέτης ενός νέου είδους του γραπτού λόγου, δηλαδή.

Ο ίδιος ο Πλατής νομίζει πως δεν είναι παρά ένας «ξεχασμένος πράκτορας κάποιου μακρινού πλανήτη που έσβησε πριν από πολλά έτη φωτός» (Ουίλιαμ Μπάροουζ).

Για τους φαν αναγνώστες του, πάντως, ο Νίκος Πλατής είναι ο συγγραφέας του θρυλικού ΚΑΜΑ ΤΣΟΥΧΤΡΑ / ΜΕΙΖΩΝ ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΥ (το διασημότερο βι-

βλίο του ελληνικού αντεργκράουντ), του περίφημου *BLACK OUT / ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΛΕΞΙΚΟ* (εκδόσεις Άγρα), του ακόμα πιο φημισμένου *ΜΠΑΧΑΡΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ* (εκδόσεις Κέδρος), του *ΑΘΩΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ* («πραγματικός, πνευματικός, άθλος», κατά τον ειδήμονα στα αγιορειτικά Ι.Μ. Χατζηφώτη), του αισθησιακού *ΟΥΑΛΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΕΞ* (εκδόσεις Κέδρος) και άλλων 20 περίπου βιβλίων, που ως κοινό τους γνώρισμα έχουν την απρόβλεπτη θεματογραφία και το εκρηκτικό χιούμορ.

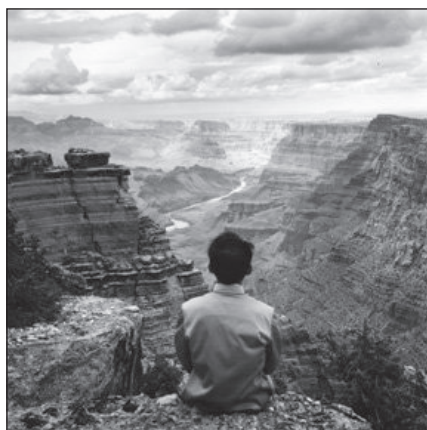
Στα μεσοπρόθεσμα πλάνα του Πλατή το *INDEX MALEDICTUS / ΤΟ ΒΡΩΜΟΛΕΞΙΚΟ* και το *ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΕΪΚΟ ΛΕΞΙΚΟ*. Στα βραχυπρόθεσμά του το *...ΑΝΤΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ* (εκδόσεις Νεφέλη). Και στα μακροπρόθεσμα το *ΓΕΛΑΣΤΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ*.

Ο συγγραφέας Νίκος Πλατής ζει και εργάζεται στην πόλη όπου γεννήθηκε (Πειραιάς, 1951). Δεν οδηγεί αυτοκίνητο (αεροπλάνο ή έτερον τι), διαθέτει όμως δικό του site (το www.gatalexiko.gr).

Μια... ακαριαία γελοιογραφία του Κώστα Μητρόπουλου. Ο θάνατος στις γελοιογραφίες (όπως και στην πραγματική ζωή, συχνά) είναι κάτι που μοιάζει με αστείο...

ακαριαίος θάνατος (Γεν.). Ο θάνατος της στιγμής. Ίσως, ο καλύτερος θάνατος. Αιφνίδιος, πέραν του δέοντος ταχύς, χωρίς την πνιγηρή αγωνία της συνεχούς φθοράς, τον ξεπεσμό του γήρατος. Ένα μοιραίο, καρδιακό, επεισόδιο, λόγου χάρη, την ώρα που κοιμάμαι τον... ύπνο του δικαίου (αλλά και το να περπατώ με βροχή κι ανοιχτή ομπρέλα, ας πούμε, στην Πανεπιστημίου και στο ύψος του ξενοδοχείου *Τιτάνια* να μου έρθει κατακέφαλα – από... ελεύθερη πτώση– η κεντρική μονάδα κλιματιστικού που ξέφυγε από τον γερανό μεταφοράς· οι οικείοι μου θα με αναγνωρίσουν, ίσως, από την ξύλινη λαβή της ομπρέλας και τις πράσινες, διαφανείς μέντες που συνηθίζω να έχω στις τσέπες του μπουφάν μου, το χιλιοδαγκωμένο μολυβάκι και τα αποξηραμένα φυλλαράκια της δάφνης· ίσως, πάλι, και να μην αναγνωρίσει το πτώμα μου ουδείς, να είμαι τόσο... φλατ, που η μόνη ένδειξη της ύπαρξής μου να είναι ένας, κάπως, σκούρος λεκές στις πλάκες του πεζοδρομίου, δεν με απασχολεί ουδόλως όμως...). Συνών.: *αιφνίδιος θάνατος*.

Εν τέλει, και η ζωή μας δεν είναι σαν μία... σύμβαση αορίστου χρόνου;

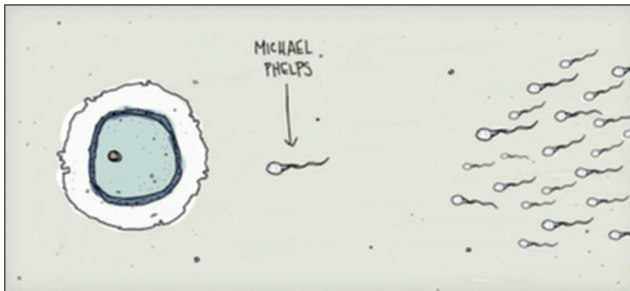
αόριστος, ο (Γλωσ.). Όποιος δεν έχει προσδιορισμένα όρια (όπως μια *σύμβαση αορίστου χρόνου*, λόγου χάρη), ο ασαφής, ο αβέβαιος εν γένει. Ως ρηματικός χρόνος, ο *αόριστος* φανερώνει πως το σημειόμενο από το ρήμα ήδη έχει αμετάκλητα συμβεί, τοποθετεί δηλαδή το συμβάν, το όποιο γεγονός, στο (κοντινό ή απώτερο) παρελθόν· διά τούτο και ο *αόριστος* είναι ο χρόνος που αρμόζει στους επιτάφιους (επικήδειους) λόγους, στις νεκρολογίες: γεννήθηκε, σπούδασε, αποφοίτησε, ερωτεύτηκε, νυμφεύτηκε, εργάστηκε επί σειρά ετών, λαδώθηκε από τη Siemens, ταξίδεψε, πίστεψε, αγόρασε μετοχές κι ένα τζιπ πολυτελείας χρώματος φαιού, απεβίωσε: «Παρά το ότι ονομάζεται *αόριστος* ο ρηματικός αυτός χρόνος, στις νεκρολογίες υποδηλώνει το *οριστικό* και αμετάκλητο τέλος του εκλιπόντος. Υπήρξε... Δεν υπάρχει πια. Έζησε... Δεν ζει πια» (2 Φεβρ. 2007, <http://panicroom.wordpress.com/>).

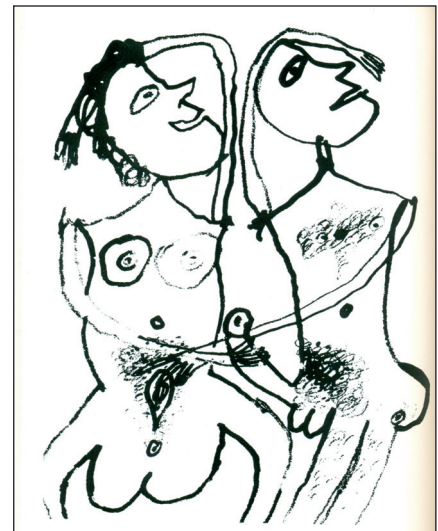
Δεν υπάρχει... λαογραφικό, ιστορικό, προηγούμενο μομοποίησης πεθεράς...

«Απέθαν' η πεθερά μου, κ' επλάτυν' η γωνιά μου» (Παροιμ.). Δημώδης ρήση αναφερόμενη εις τους από τινός δυστυχήματος ή στενοχωρίας ελευθερωθέντας. Ο άγνωστος «εφευρέτης» αυτής της παροιμίας πρέπει να έζησε τη φοβερή εκείνη εποχή που συχνωτίζονταν στο ίδιο δωμάτιο πολλοί και διάφοροι συγγενείς κάθε ηλικίας και... αναμετρήματος (αντρόγυνο, παιδιά, πεθερικά κ.λπ.), το «Απέθαν' η πεθερά μου, κ' επλάτυν' η γωνιά μου» το εκστόμισε αυθορμήτως, μάλλον, ανακουφισμένος που... επιτέλους μεγάλωσε λίγο ο χώρος του (αγνοώντας, προφανώς, πως η ρήση του θα μείνει παροιμιώδης).

εν δυνάμει άνθρωποι (Νεκρ. Πινακ.). Τα σπερματοζώαρια άτινα απέτυχαν να δικαιωθούν ως γονιμοποιητές γυναικείων ωαρίων. Τρισεκατομμύρια και τρισεκατομμύρια άνθρωποι που δεν γεννήθηκαν ποτέ. Τρέχουν εις μάτην, πασχίζουν του κάκου να προλάβουν, αλλά είναι καταδικασμένοι να παραδώσουν το πνεύμα τους εις Κύριον, ελλείψει άλλου προορισμού. Ας τηρήσουμε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη τους!

οδός Ευ(α)θανασίας (Θαν. Γεωργ.). Έτσι λεγόταν, στα 1936-1937, τμήμα της (σημερινής) οδού Σπύρου Πάτση (κοντά στον Άγιο Βασίλειο), ένας δρομίσκος μετά τον Κεραμεικό. Θα σας πω τον λόγο που ονομάστηκε έτσι τούτη η οδός, αλλά μην τον πιστέψετε και... πολύ (ενδέχεται να είναι και... νοσηρό πλάσμα της φαντασίας μου): ήταν στον δρόμο αυτό ευώνυμο, λαϊκό, μπουρδελάκι μιας Σμυρνιας και μιας Βολιώτισσας κυρίας, της Εύας και της Αθανασίας.

Σχετική προς την οδό Ευ(α)θανασίας ερωτογραφία του Jean Dubuffet (1949).

το τέλος του κόσμου (Εσχατ.). Το προφανές. Ο κόσμος μας κάποτε θα αφανιστεί, είναι τόσο προφανές, ο *Επίκουρος* μας εξηγεί και το γιατί ακριβώς: «[...] αφού της γης το σώμα και οι ανάλαφρες πνοές του αέρα και το νερό και της φωτιάς η θερμότητα (που όπως φαίνεται συνθέτουν το άθροισμα των πραγμάτων), είναι όλα από ύλη που γεννιέται και πεθαίνει, θα πρέπει να εικάσουμε πως και του κόσμου ολάκερου η φύση είναι ίδια: όταν βλέπουμε ένα πράγμα που τα μέρη και τα μέλη του είναι από ύλη που γεννιέται και πεθαίνει, καταλαβαίνουμε ταυτόχρονα πως και το ίδιο το πράγμα έχει γεννηθεί και πρόκειται να πεθάνει» (Λουκρ.). Δεν είναι απαραίτητο, βέβαια, να επέλθει αυτό (το τέλος του κόσμου δηλαδή) με εκρηκτικό τρόπο, η μεμψιμοιρία έχει κι αυτή την καταστροφική αξία της, μην την υποτιμάτε καθόλου: «Το μέρος του έδινε την εντύπωση ότι είχε έρθει πρόωρα το τέλος του κόσμου, και ότι δεν είχε εκδηλωθεί με έκρηξη αλλά με ένα κλαψούρισμα» (Μακ Κρέρι). Εγώ, πάντως, αν μου μέλλεται να ζήσω το τέλος του κόσμου, θα ήθελα να παραμείνω απαθής στο μπαλκόνι μου, κι αντί να τρέχω εδώ κι εκεί στα τυφλά με τα έξαλλα πλήθη, να περιμένω να δω στον ουρανό αυτή την... έκρηξη πυροτεχνημάτων, ως ένα μονάκριβο υπερθέαμα και μόνο... Βλ. κ. λ. «Για τη Φύση των Πραγμάτων» και «Τετέλεστα!»